

Statsskuldsräntor m.m.

26

1 Förslag till riksdagsbeslut

Regeringen föreslår att riksdagen

1. medger att regeringen, för att kunna fullgöra sina betalningsåtaganden, får överskrida ramanslaget Räntor på statsskulden
2. för budgetåret 1997 anvisar anslagen under utgiftsområde 26 Statsskuldsräntor mm.enligt följande uppställning;

ANSLAG	ANSLAGSTYP	ANSLAGSBELOPP (tusental kr)
A 1. Räntor på statsskulden	ramanslag	104 145 000
B 1. Oförutsedda utgifter	ramanslag	10 000
Summa för utgiftsområdet		104 155 000

2 Inledning

Utgiftsområde 26 omfattar utgifter för räntorna på statskulden samt oförutsedda utgifter. Även beräkningsposten minskning av anslagsbehållningar tillhör utgiftsområdet. Denna post beskrivs utförligare i volym 1, avsnitt 4.4.4. Anslaget för statsskuldsräntor ingår inte i

utgiftstaket. Ramen för 1997 har neddjusterats i förhållande till den tidigare prognosen i den ekonomiska vårpropositionen (prop. 1995/96:150) på grund av minskade utgifter för utländska lån samt ökade valutavinster.

3 Statsskuldräntor

1994/95	Utgift	123 200 000 ¹
1995/96	Anslag	132 000 000
	Utgiftsprognos	114 300 000
	därav 1996	94 100 000
1997	Förslag	104 145 000
1998	Beräknat	102 953 000
1999	Beräknat	101 384 000

¹ Beloppen anges i tusental kronor

3.1 Prognos för statsskuldräntorna

Utgifterna för statsskuldräntor har sedan 1980-talet ökat kraftigt till följd av budgetunderskotten och därigenom ökad statsskuld. Utgifterna bedöms för år 1996 uppgå till 94 miljarder kronor, vilket är en minskning med ca 10 miljarder kronor jämfört med år 1995.

Minskningen beror främst på lägre inhemska och utländska räntesatser och därmed lägre ränteutgifter på inhemska och utländska lån.

Tabell 3.1 visar nuvarande ränteprognos för år 1997. Prognosen ligger något lägre jämfört med tidigare prognos i den ekonomiska vårpropositionen (prop. 1995/96:150) i april på grund av minskade utgifter för utländska lån samt ökade valutavinster till följd av kronförstärkningen. Räntenivån under år 1997 ligger ca 10 miljarder högre än prognosen för år 1996. Ökningen beror främst på avvecklingen av Arbetsmarknadsfonden vilken innebär att Riksgäldskontorets tillgodohavanden i fonden upphör jämte dess inkomsträntor. Detta innebär en höjning av statsskuldräntorna netto med ca 7 miljarder kronor. Ökningen beror även på förfallostrukturen på den existerande lånestocken samt valutaeffekter.

TABELL 3.1 BERÄKNADE UTGIFTSMÄSSIGA RÄNTOR PÅ STATSSKULDEN 1995 - 2000 I miljarder kronor

	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Räntor på lån i svenska kronor	81,8	90,9	90,3	83,7	81,8	79,4
Räntor på lån i utländsk valuta	21,3	23,7	21,8	23,0	25,1	25,7
Räntor på in- och utlåning	-14,4	-13,4	-6,5	-4,0	-2,5	-2,2
Över-/underkurser vid emission	8,8	-3,0	-5,6	-3,7	-3,5	-2,4
Summa räntor	97,4	98,3	99,9	99,0	100,8	100,5
Valutaförluster/vinster(-)	6,0	-6,2	1,4	-0,6	-3,1	-3,7
Kursförluster/vinster(-)	1,4	1,9	2,9	4,6	3,8	7,4
Övrigt	-0,2	0,1	0,0	0,0	0,0	0,0
Summa ränteutgifter	104,7	94,1	104,2	103,0	101,4	104,2

Anm: Siffrorna i tabellen är avrundade och summerar därför inte exakt.

3.2 Påverkande faktorer

Ränteutgifternas nivå varierar med ett flertal faktorer som storleken på statsskulden vid periodens början samt hur stort primärt lånebehov som förväntas uppstå under perioden. I det primära lånebehovet ingår statsbudgetens primärsaldo (inkomster minus utgifter exklusive statsskuldräntor) samt Riksgäldskontorets in- och utlåning till myndigheter och statliga bolag m.m..

Dessutom varierar statsskuldräntornas nivå med förändringar av inhemska och utländska räntesatser samt växelkurser. Statsskulden finansieras främst på den inhemska penning- och obligationsmarknaden men även bland hushåll och i utlandet. Den totala upplåningen i utländsk valuta bestäms för ett år i taget av regeringen efter samråd med Riksbanken. Liksom övrig upplåning skall valutaupplåningen genomföras kostnadseffektivt. Upplåningen kombineras med derivattransaktioner för att uppnå den önskade risksammansättningen.

Ränteutgifterna för statsskulden påverkas också av ett antal tekniska faktorer. Dessa faktorer utgörs till stor del av olika upplåningstekniker, dvs. på vilket sätt Riksgäldskontoret väljer att finansiera statens lånebehov och förvalta statsskulden. Detta beror på att de olika låneinstrumenten och skuldförvaltningsteknikerna kan medföra mycket olika fördelning av utgifterna över tiden. Upplåning via emission av kupongobligationer, s.k. benchmarklån, är ett exempel på en upplåningsteknik. Genom att koncentrera upplåningen till ett fåtal stora lån kan likviditeten garanteras och avkastningskravet på dessa lån kan därmed hållas nere. Benchmarklånen kupongränta är fast. När Riksgäldskontoret utökar ett benchmarklån uppstår över- eller underkurser beroende på om denna fasta ränta är högre eller lägre än marknadsräntan vid emissionstillfället. En överkurs är ett pris över obligationens nominella kurs och innebär att långivaren ersätter låntagaren för erhållen ränta utöver marknadsränta motsvarande nuvärdet av framtida räntebetalningar. De totala ränteutgifterna reduceras därmed vid upplåning till överkurs men ökar vid kuponginlösen.

I de fall Riksgäldskontoret väljer att förtidsinlösa delar av stora benchmarklån får detta till följd att kursvinster eller kursförluster - begreppen används vid återköp av lån - uppstår som i sin tur påverkar ränteutgifterna. Kursförluster liksom överkurser uppkommer när lånets ränta överstiger marknadsräntan. Kursförluster ger dock motsatt effekt till överkurser och innebär att låntagaren ersätter långivaren för förlorad ränta motsvarande nuvärdet av framtida räntebetalningar.

Emission av nollkupongobligationer är ytterligare ett exempel på en upplåningsteknik, vilken innebär att obligationens sammanlagda ränta tas upp som ränteutgifter för statsskulden först efter flera år, vid förfallotidpunkten. På detta sätt skjuts betalningarna av statsskuldräntorna framåt i tiden.

Prognoser på utvecklingen av ränteutgifterna försvåras av de olika emissionsteknikerna eftersom de med

nuvarande redovisningsprinciper kan leda till stora svängningar i ränteutgifterna mellan budgetåren.

Prognosen är också känslig för om t. ex. dagens räntesatser eller prognosticerat årsgenomsnitt har använts vid beräkningstillfället.

3.3 Alternativ redovisningsmetod för statsskuldräntorna

Ett alternativ till nuvarande utgiftsmässiga redovisning av statsskuldräntorna är en kostnadsmässig redovisning. Om räntorna istället för utgiftsmässigt redovisas kostnadsmässigt uppnås ett mer stabilt resultat. Variationerna mellan åren, och även mellan prognos och utfall, blir mindre och kan relativt enkelt förklaras av ränte- och lånebehovsutvecklingens direkta effekt på nyupplåningen. Endast till mindre del orsakas variationerna av upplåningsteknikerna. En kostnadsmässig redovisning innebär en periodisering av utgifter och inkomster till den period resursförbrukningen sker. I de justerade ränteutgifterna ingår framförallt över- och underkurser för nominella obligationer, upplupen ränta och inflation. Upplupen ränta är framförallt att hänföra till nollkupongobligationer där räntan betalas ut först efter lånets löptid. Vid en utgiftsmässig redovisning av en nollkupongobligation redovisas alltså hela ränteutgiften vid förfallotidpunkten. I en kostnadsmässig redovisning däremot anses räntan uppkomma under lånets hela löptid och fördelas därför ut jämnt över denna. En utgiftsmässig redovisning av nollkupongobligationer kan därmed underskatta den verkliga räntebelastningen.

Antag att Riksgäldskontoret emitterar en kupongobligation med fem års löptid och en kupongränta på 10 procent och att marknadsräntan är 7 procent. Det nominella beloppet antas vara 100. Vid emissionstillfället genererar detta en överkurs eftersom marknadsräntan understiger obligationens kupongränta. På statsbudgeten kommer överkursen, som tabell 3.2 visar, att redovisas som en inkomst vid emissionstillfället. De följande fem åren kommer den årliga kupongräntan att redovisas mot statsbudgeten. Vid en motsvarande kostnadsmässig redovisning kommer istället den årliga kostnaden, dvs. marknadsräntan vid emissionstillfället, att redovisas. För jämförelse av totalsummorna enligt de båda redovisningsprinciperna måste diskontering göras. Detta förklarar skillnaden mellan de båda totalsummorna.

Antag att Riksgäldskontoret istället emitterar en femårig (nominell eller real) nollkupongobligation. Beloppet antas fortfarande vara 100 och marknadsräntan 7 procent. På statsbudgeten kommer hela ränteutgiften att redovisas vid förfallotidpunkten, dvs. om fem år. Eftersom marknadsräntan är densamma som i exemplet med kupongobligationerna kommer den årliga kostnaden att vara lika i båda exemplen.

TABELL 3.2 UTGIFTSMÄSSIG RESPEKTIVE KOSTNADSMÄSSIG REDOVISNING AV OBLIGATIONER

	t0	t1	t2	t3	t4	t5
Kupongobligation						
– utgiftsmässig	-12	10	10	10	10	10
– kostnadsmässig		7	7	7	7	7
Nollkupongobligation						
– utgiftsmässig						40
– kostnadsmässig		7	7	7	7	7

Källa: Riksgäldskontoret

Antag istället att marknadsräntan är en procentenhet högre än i föregående exempel, men att antagandena i övrigt är oförändrade. Tabell 3.3 visar att effekten av ränteförändringen i den kostnadsmässiga redovisningen sprids över hela perioden. I den utgiftsmässiga budgetredovisningen koncentreras däremot effekten av ränteförändringen till ett enskilt år.

TABELL 3.3 EFFEKT AV EN PROCENTENHETS HÖGRE MARKNADSRÄNTA I DET FÖREGÅENDE EXEMPLET

	t0	t1	t2	t3	t4	t5
Kupongobligation						
– utgiftsmässig	4.3	0	0	0	0	0
– kostnadsmässig		1	1	1	1	1
Nollkupongobligationer						
– utgiftsmässig						6.7
– kostnadsmässig		1	1	1	1	1

Källa: Riksgäldskontoret

Valuta- och kursdifferenserna¹ kommer dock oavsett redovisningsprincip att utvecklas på ett till synes oprognoticerbart sätt. Med ett utgiftsmässigt ansgreppssätt blir differenserna beroende av när i tiden de realiserar. Med en kostnadsmässig ansats blir de istället beroende av ränte- och valutautvecklingen. Dessa poster bör därför på ett tydligt sätt särredovisas från de övriga posterna i ränteutgifterna.

Bortsett från de relativt sett små valuta- och kursdifferenserna utvecklas statsskuldräntorna enligt kostnadsmässiga principer på ett förutsägbart vis. Den kostnadsmässiga redovisningen av statsskuldräntorna är dessutom väl anpassad till redovisningen i nationalräkenskaperna som år 1999 kommer att förändras till att vara kostnadsmässig. Tabell 3.4 visar beräkningsgången från utgiftsmässiga till kostnadsmässiga räntor.

TABELL 3.4 BERÄKNADE KOSTNADSMÄSSIGA RÄNTOR PÅ STATSSKULDEN 1995 - 2000 I (miljarder kronor)

	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Statsskuldräntor enligt summa räntor (tabell 3.1)	97,4	98,3	99,9	99,0	100,8	100,5
Justering för över- och underkurser vid emission	-13,4	0,5	2,8	-0,5	0,3	-0,7
Justering för reala nollkupongräntor	0,8	2,2	2,7	3,1	3,5	4,0
Justering för övriga nollkupongräntor	1,3	1,5	1,5	-0,7	0,6	-1,1
Summa räntekostnader	86,1	102,5	106,8	101,0	105,2	102,8

Anm: Siffrorna i tabellen är avrundade och summerar därför inte exakt.

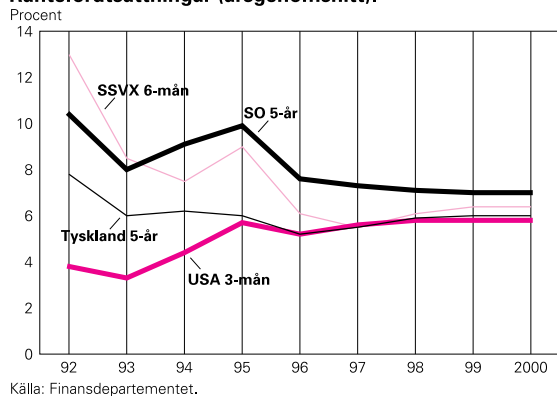
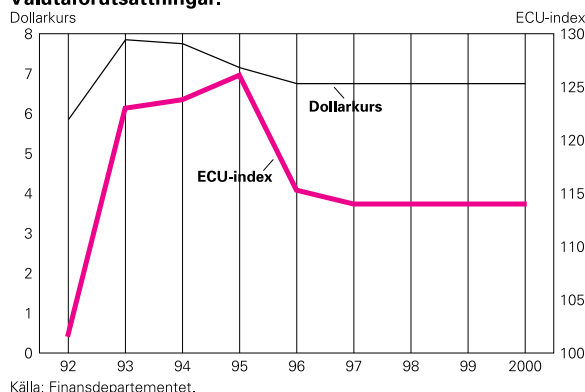
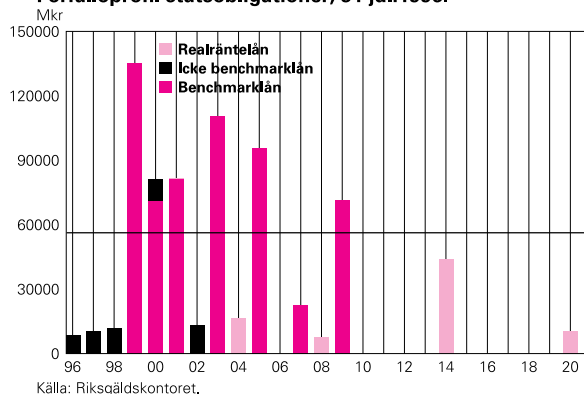
Den årliga periodiserade räntekostnaden följer samma mönster som den icke-periodiserade utgiften under åren 1997 - 2000. Nivåerna är dock, sett över hela perioden, högre än för de icke-periodiserade utgifterna med cirka 3 miljarder kronor. Efter periodisering ökar alltså ränteutgifterna för statsskulden under prognosperioden. Ränteutgifterna minskar dock längre fram i tiden och utvecklingen mot lägre ränteutgifter blir allt tydligare.

3.4 Statsskuldräntornas utveckling

Statsskuldräntorna beräknas vara stabila under prognosperioden samt falla efter periodens slut till följd av kraftigt förbättrade primärsaldon och lägre primärt lånebehov.

Förutom primärsaldot och det primära lånebehovet spelar ränte- och valutautvecklingen en avgörande roll för statsskuldräntornas storlek. Ränte- och valutautvecklingen var dramatisk under början av 1990-talet. Under senare år har utvecklingen varit mera stabil. Räntorna har under en längre period uppvisat en fallande tendens (se diagram 1). Därtill har kronan förstärkts, vilket diagram 2 visar. Beräkningsantagandena för de närmaste åren ligger i stort sett i linje med dagens nivåer på räntor och valutakurser.

¹ En kursdifferens anger en räntedifferens mellan kupongränta och marknadsränta vid återköp av lån.

DIAGRAM 1
Ränteförutsättningar (årsgenomsnitt).**DIAGRAM 2**
Valutaförutsättningar.**DIAGRAM 3**
Förfalloprofil statsobligationer, 31 juli 1996.

3.5 Statsskuldspolitiken

Mellan budgetåren 1991/92 och 1994/95 mer än fördubblades utgifterna för statsskulden. Utgiftsökningen orsakades framförallt av att statsskulden, netto, också fördubblades under denna tid.

Det övergripande målet för Riksgäldskontorets statsskultsförvaltning är enligt riksdagens beslut att minimera kostnaderna för statsskulden inom ramen för penningpolitikens krav. På den inhemska institutionella

marknaden strävar kontoret efter att hålla nere kostnaderna genom att skapa en hög likviditet i de utestående lånen. En hög likviditet minskar investerarnas risker och sänker därför deras avkastningskrav. Likviditeten skapas via ett marknadsgarantssystem som för att fungera väl förutsätter att antalet utelöpande lån inte är alltför stort. Riksgäldskontoret har därför valt att koncentrera emissionerna till ett fåtal benchmarklån (se tabell 3.5). I takt med statsskuldens tillväxt har vart och ett av dessa lån blivit mycket stora. För att begränsa refinansieringsriskerna när de förfaller köper kontoret upp lånen i förtid i ett bytesförfarande och ersätter dem med andra obligationslån och statsskuldsväxellån. Därigenom sprids låneförfallet ut över en längre tidsperiod. Diagram 3 visar benchmarklånen förfalloprofil.

Riksgäldskontoret har också valt att emittera realränteobligationer. Genom att den reala avkastningen är känd undviker investerarna inflationsrisken och behöver därför inte heller kompenseras för att ta på sig en sådan risk. Detta bör medföra att kostnaden för dessa lån blir lägre än för andra lån. Realräntelånen finns från och med år 1996 både med och utan årlig kupong. Riksgäldskontoret har också en betydande upplåning direkt från hushållen. Därigenom ges hushållen tillfälle att direkt förvärva instrument utan kreditrisk. Upplåningen bidrar till att hålla nere ränteutgifterna för statsskulden genom att utgifterna är lägre än för annan upplåning samtidigt som investerarbasen breddas. Konkurrensen om hushållens sparmedel är stor. Riksgäldskontoret kan dock sedan år 1996 erbjuda hushållen ett unikt instrument som realobligationer. Försäljningen har än så länge varit förhållandevis låg, men kontorets bedömning är att potentialen är stor när väl instrumentet blivit allmänt känt.

Den totala nettoupplåningen i utländsk valuta bestäms för ett år i taget av regeringen efter samråd med Riksbanken. Beslutet förbereds genom diskussioner mellan Finansdepartementet, Riksbanken och Riksgäldskontoret. Övriga beslut i samband med valutaupplåningen fattas av Riksgäldskontoret. Strategin som ligger bakom upplåningen i utländsk valuta är att genom ett flexibelt agerande utnyttja goda marknadstillfällen till kostnadseffektiv finansiering varhelst de yppar sig på kapitalmarknaderna i världen. Upplåningens fördelning på marknader, valutor och räntebindingstider blir därför i det närmaste helt styrd av marknadens efterfrågan. Löptiden är däremot inte efterfrågestyrd utan bestäms av Riksgäldskontoret. Kontoret strävar efter att kontrollera refinansieringsriskerna genom att uppnå en så jämn förfalloprofil som möjligt.

DEN 30 JUNI ÅREN 1993 - 1996

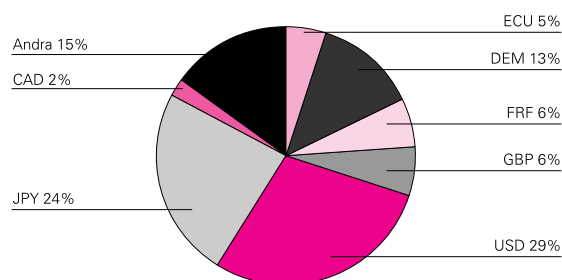
	1993	1994	1995	1996
Penning- och obligationsmarknad	479,4	671,4	819,2	875,7
(procent av statsskuld)	(49,9)	(57,0)	(59,8)	(63,8)
– statsobligationer, nom.	414,7	510,0	593,5	631,4
– statsobligationer, reala	–	3,1	11,6	49,1
– statsskuldväxlar	233,8	149,9	213,1	195,1
– kontokredit/dagslån	-169,1	8,4	1,0	0,1
Hushållsupplåning	132,9	131,5	124,9	117,2
(procent av statsskuld)	(13,8)	(11,1)	(9,1)	(8,5)
– premieobligationer	52,4	58,4	62,9	57,7
– Allemansspar	67,0	62,8	50,4	47,6
– sparobligationer	5,1	–	–	–
– Riksgäldskonto	8,4	10,3	11,6	11,9
Inlåning	8,4	–	–	–
(procent av statsskuld)	(0,9)	–	–	–
Hela kronskulden	620,7	802,9	944,1	992,9
(procent av statsskuld)	(64,6)	(68,1)	(68,9)	(72,3)
Valutaskuld	339,9	375,7	426,3	380,7
(procent av statsskuld)	(35,4)	(31,9)	(31,1)	(27,7)
Statsskulden	960,6	1 178,6	1 370,4	1 373,6
Kortfristiga placeringar	–	–	0,3	4,2
Utlåning ¹	100,5	129,1	155,6	141,5
(procent av statsskuld)	(10,5)	(11,0)	(11,4)	(10,3)

Källa: Riksgäldskontoret

¹ Från och med 1994-06-30 redovisas denna post netto, dvs. efter avdrag för inlåningen.

Upplåningen kombineras med derivattransaktioner så att valutaskuldens sammansättning av valuta- och ränterisk blir den önskade. Genom detta förfarande kommer sammansättningen av de utestående lånen att skilja sig markant från kontorets nettoskuldssättning i olika valutor (se diagram 4). Derivatinstrument används också för att inom fastställda ramar och riktlinjer ta begränsade valuta- och räntepositioner.

DIAGRAM 4
Valutaskuldens fördelning exklusive derivatinstrument.

Källa: Riksgäldskontoret.

Lån i utländsk valuta värderas löpande till aktuella valutakurser. Statsbudgeten belastas dock inte av de orealiserade valutadifferenser som omvärderingen ger upphov till. Budgeten påverkas istället först när valutadifferenserna realiserar dvs. vid återbetalning av lånen och derivatinstrumenten. Statsskulden redovisas exklusive beräknade derivateffekter. Dock belastas statsbudgeten med ränte- och valutaeffekter på derivatinstrumenten eftersom dessa är realiserade effekter.

3.6 Känslighetsanalys

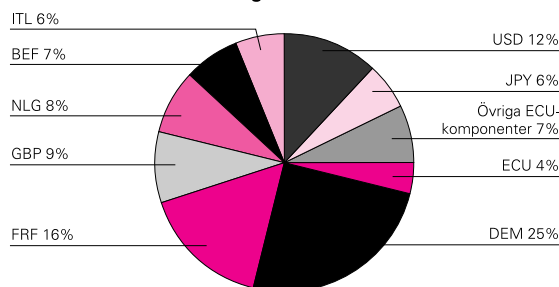
Om den svenska marknadsräntan skulle stiga eller sjunka med en procentenhet från och med 1 januari 1997 jämfört med beräkningsantagandena skulle ränteutgifterna netto för åren 1997-1999 stiga respektive sjunka med 4-6 miljarder kronor per år.

En höjning eller sänkning av den utländska räntan med en procentenhet från 1 januari 1997, skulle för lånen i utländsk valuta leda till att ränteutgifterna, under i övrigt oförändrade förhållanden, ökar eller minskar med ca 1-2 miljarder kronor per år under åren 1997-1999.

En förändring av kronkursen med en procentenhet medför på liknande sätt en förändring av valutadifferenserna netto med ca 0,2 - 0,5 miljarder kronor per år för åren 1997-1999.

Slutligen, om t. ex. dagens räntenivå hade antagits gälla under hela beräkningsperioden hade ränteutgifterna i svenska kronor blivit ca 1- 2 miljarder kronor större. Ränteutgifterna i utländsk valuta hade blivit 1 miljard lägre och valutavinsterna hade blivit ca 1,5 miljarder kronor större.

DIAGRAM 4
Valutaskuldens fördelning inklusive derivatinstrument.

4 Oförutsedda utgifter

1994/95	Utgift		18 5621
1995/96	Anslag	1 000	Utgiftsprognos 25 470
			därav 1996 6 270
1997	Förslag		10 000
1998	Beräknat		10 000
1999	Beräknat		10 000

1 Beloppen anges i tusental kr

4.1 Oförutsedda utgifter

För täckande av oförutsedda utgifter, har vid sidan av de utgiftsanslag som varit uppförda under de olika huvudtitlarna, ett särskilt anslag varit uppfört på statsbudgeten. Anslaget är i statsbudgeten för innevarande budgetår uppfört med 1 miljon kronor. Det tas i anspråk efter beslut av regeringen i varjesärskilt fall.

4.2 Ianspråktaganden av anslaget åren 1995 - 1996

Nedan redovisas de utgifter som under budgetåret 1995/96 har anvisats medel från detta anslag, enligt respektive regeringsbeslut. Redovisningen är uppställd departementsvis efter de departement i vilka ärendena har beretts:

4.3 Regeringens överväganden

Enligt regeringens bedömning bör ett anslag för oförutsedda utgifter anvisas även fortsättningsvis. Anslaget bör i princip få disponeras endast för utgifter som är av så brådskande art att respektive ärende inte hinner underställas riksdagen och att utgifterna inte lämpligen kan täckas av andra medel som står till regeringens förfogande. Härmed avses även att anslaget inte får tillgodose behov som omtalas i 9 kap. 3§ tredje stycket regeringsformen, dvs. behov av medel för rikets försvar under krig, krigsfara eller andra utom ordentliga förhållanden.

Vissa speciella ändamål bör vidare få tillgodose med medel från anslaget till oförutsedda utgifter.

Under en lång följd av år har riksdagen bemyndigat regeringen att, under förutsättning att andra medel inte står till förfogande för ändamålet, från detta anslag utbetala belopp, som staten genom lagakraftvunnen dom har ålagts att betala. Detta bemyndigande har med verkan fr.o.m. budgetåret 1961/62 utvidgats till att omfatta också belopp som staten till följd av skada i samband med statlig verksamhet efter uppgörelse har åtagit sig att ersätta. Motsvarande bemyndigande, som innefattar bl.a. ersättningar på grund av dom meddelad av den europeiska domstolen för mänskliga rättigheter i mål som handläggs enligt den europeiska konventionen angående mänskliga rättigheter m.m., liksom förlikningsersättningar i sådana mål, bör ges åt regeringen för nästa budgetår.

Med anledning av prop. 1948:282 medgav riksdagen (bet. 1948:SU207, rskr. 1948:406) att från anslaget till oförutsedda utgifter skulle tills vidare under budgetåret 1948/49 få utgå ersättning för förlust av eller

Kommunikationsdepartementet

Utbetalning av medel avseende ansökningar om

ekonomiskt stöd från anhängarföreningar med anledning av M/S Estonias förlisning. Regeringsbeslut 1995-01-19

3 000 000

Socialdepartementet

Utbetalning av medel avseende ersättning till HIV-smittade inom hälso- och sjukvården. Regeringsbeslut 1995-03-16

11 200 000

Utbildningsdepartementet

Utbetalning av medel avseende bidrag till Svenska Statens Språkresor AB. Regeringsbeslut 1996-06-27

6 000 000

Kulturdepartementet

Utbetalning av medel avseende kostnader

för utformningen av en minnesvård med anledning av fartyget M/S Estonias förlisning. Regeringsbeslut 1995-06-29

5 000 000

Utbetalning av medel avseende ansökan av Sveriges

författarförbund om bidrag för vissa kostnader i samband med mottagande av ett legat. Regeringsbeslut 1996-06-29

270 000

skada på egendom utom riket till personer, som uppehöll sig utomlands och som var i rikets tjänst, liksom till deras familjemedlemmar och personliga tjänare. Ersättning skulle utgå efter samma grunder som under budgetåren 1943/44 till 1946/47 hade tillämpats i fråga om motsvarande ersättningar för förluster som hade uppkommit på grund av krigsförhållandena (prop. 1944:183, bet. 1944:SU147, rskr. 1944:329). För budgetåren 1949/50 till 1995/96 har riksdagen lämnat motsvarande bemyndiganden. Regeringen bör få bemyndigande att på samma villkor betala ut ersättning för skador av ifrågavarande natur under nästa budgetår.

Med anledning av prop. 1951:38 medgav riksdagen (bet. 1951:SU422, rskr. 1951:63) att från anslaget till oförutsedda utgifter skulle tills vidare under budgetåren 1950/51 och 1951/52 utgå ersättning för skador på egendom inom landet, vilka hade uppkommit genom de ti-

digare krigsförhållandena. För budgetåren 1952/53 till 1995/96 har riksdagen lämnat motsvarande bemyndiganden. Med hänsyn till att krigsskador, exempelvis genom minsprängning, fortfarande kan tänkas förekomma, bör regeringen få riksdagens bemyndigande att även under nästa budgetår på oförändrade villkor betala ut krigsskadeersättningar.

Anslaget för oförutsedda utgifter har hittills anvisats på ett förslagsanslag och har varit uppfört med 1 miljon kronor. Någon kvalificerad budgetprognos är ej möjlig att göra för detta anslag och anvisat anslagsbelopp utgör inte ett förväntat utfall. Regeringen föreslår att medel för oförutsedda utgifter i fortsättningen skall anvisas på ett ramanslag samt att anslagsbeloppet höjs till 10 miljoner kronor.

Det bör ankomma på regeringen att i efterhand anmäla till riksdagen vilka utgifter som täckts genom att medel anvisats från anslaget.